

Розділ перший

Вересень

Вечір, коли я підналила клуб «Емерсон», видався ідеальним для випікання безе. Я хвилювалася за вологість повітря цілий тиждень, але саме у той день крізь відчинене вікно віяв сухий, прохолодний вітер. Клуб святкував 150-ту річницю з дня заснування, і Джеймсон Віткер, президент клубу, спеціально з цієї нагоди замовив фісташковий торт «Запечена Аляска». Замовив він його, коли лежав на мені зверху, під простирадлами з італійського льону в кімнаті №8, тому я погодилася, хоча була певна, що «Запечена Аляска» не могла існувати у меню клубу 1873-го року. Та Джеймі обожнював хизуватися, і його найулюбленішим десертом у цілому світі було фісташкове морозиво, яке йому забороняла їсти дружина.

Я додала цукор до яєчних білків, всипаючи по ложці. Коли маса почала збиватися у густку білу хмаринку, сперлася стегном до стільниці й оглянула кухню. Мені випало розкачувати тісто ледь не у всіх топових ресторанах, вегетаріанських кейтерингових компаніях та готелях

(вишуканих і не дуже) цього міста. Здавалось би, приватний клуб для бостонської еліти на кшталт «Емерсона», з його тьмяним освітленням, накрохмаленими лляними скатерттинами та вінтажними шкіряними кріслами, має мати не менш розкішну кухню. Та яким би не був зал (або «сцена», як ми жартома називаємо між собою) — навіть якщо він умебльований кольоровими пластиковими столами з жаростійкою меламіною плівкою та лавками зі штучної шкіри, заліпленої скотчем — за лаштунками, на кухні, завжди одне і те ж: безмежне море нержавіючої сталі. Столи, миски, морозильна камера — все виблискує холодним металом. Вінички для збивання, ложки — все висить акуратними рядами. Також мусить бути планетарний міксер з гаком величиною з мою руку для замішування тіста на хліб. Це все гріє мені душу. Скільки б разів я не змінювала роботу, кухня мене ніколи не розчаровувала, бо там порядок, передбачуваність, все знайоме і завжди на своїх місцях.

Я щедро огорнула білковою масою шари бісквіта і морозива, й саме заходила формувати хаотичні мазки на торті, коли почула, як відкорковують шампанське у залі Джефферсона. Глен, головна менеджерка готелю, увірвалася на кухню.

— Ну як, шеф, уже все готово?

Я замахала липкими пальцями:

— Подай-но мені ось той пальник.

Блакитне полум'я ковзало по торті, залишаючи коричневі піки спаленого цукру. Хор баритонів заgrimів крізь кухонні металеві двері, доносячи мелодію, у якій вгадувався гімн клубу «Емерсон».

— Наш вихід, — сказала Глен.

Я поправила свої свіжопофарбовані кучері. Цього тижня вони були фіолетовими. Колір називався «Наелектризований аметист» від фірми Manic Panic, якщо бути точною. Не зовсім історично достовірно як для кухаря XIX століття, але ж я не була гостею на святі.

Затиснувши великим пальцем горло пляшки, я збризнула десерт ромом із вмістом алкоголю 75% і схопила піднос.

— Підпалюй.

Глен запалила сірник і акуратно піднесла до калюжки рому, що зібралася у порожній половинці яєчної шкаралупи, яку я завбачливо розмістила зверху. За секунду полум'я охопило всі піки безе. Глен побігла відчиняти двері попереду мене. Я ступила в кімнату саме тієї миті, коли лунали останні слова гімну. Натовп вибухнув оплесками.

Таця важила десь кілограмів з двадцять. По-перше, вона була зі срібла, а воно важке, по-друге, шари торта і кілограми фісташкового морозива додавали ваги. Я широко усміхнулася і зайшла до кімнати, акуратно маневрувала поміж столів, паралельно позуючи з членами клубу для фотографій. Полум'я потрохи гасло, але ще не зникло повністю. Джеймі стояв у кінці кімнати, біля панорамних вікон, обіймаючи дружину за талію. Їхні діти були поруч, мініатюри своїх батьків, хлопчик у темному костюмі, дівчинка — у пишній бальній сукні. Я відчула, як над правою бровою мене залоскотала краплинка поту. Так дивно, полум'я згасало, а мені ставало все спекотніше і спекотніше. У кімнаті було повно людей. Члени клубу розбилися на групи, і, здавалось, на кожному сантиметрі

килима хтось стояв. Я знала, що Глен була поруч і рахувала людей, буркочучи собі під ніс щось про максимально допустиму кількість. Мені потрібно було пройти повз них, тож я проштовхувала собі дорогу, тримаючи тацю над головою, і відчувала, як сильно напружилися мої біцепси, коли я старалася пронести її, не підпаливши нікому сукню.

Старший скарбник клубу обійняв мене, і його рука опустилася нижче моєї талії, виходячи за рамки пристойного.

— Зробимо фото на пам'ять, — сказав він.

Я усміхнулася ще ширше і ще міцніше затисла в руках тацю. Джеймі повернувся у мій бік, порожніми очима оглянув кімнату і не зупинив свій погляд на мені. Далі нахилився до дружини і щось прошепотів їй на вухо. Вона засміялася, кидаючи погляд на мене. Це останнє, що я побачила перед тим, як таця вислизнула мені з рук і впала на підлогу.

Після такого раптового завершення моєї робочої зміни я забігла у свою квартиру, лише щоб заштовхати щось з одягу в полотняну сумку і забрати свого великого собаку Солті, наполовину ірландського вольфгаунда. Спакувала все в авто і три години їхала на північ, підбадьорена тим, що скоро почую, як мене називатимуть «серденько». Мое волосся, мокре від системи пожежогасіння, неприємно прилипло до шиї і стало схожим на водорості, тож я увімкнула обігрівач на максимум, щоб воно висохло. Солті ледь поміщався на задньому сидінні. Він тицьнув свій холодний ніс мені у вухо і принюхався. Моя шкіра просякла запахом горілого оксамиту. Останні хвилини

у залі Джефферсона прокручувалися в моїй голові знову і знову, наче у заповільненій зйомці.

Першою загорілася скатертина. Це було б ще пів біди, якби на цій скатертині не стояла півтораметрова крижана скульптура білки з жолудем у витягнутій лапці. Полум'я швидко розтопило білку. Її лапка з жолудем відкололася, скульптура втратила баланс і, падаючи, потягнула за собою стіл. У нажаханий натовп полетіла хвиля устриць, молюсків та креветок, врешті ефектно розбиваючись об підлогу. Вогонь кинувся на одну із антикварних оксамитових гардин, яка спалахнула, немов вишневе фламбе. І саме тоді включилася система пожежогасіння.

Після знаку «З'їзд 17» я звернула з головної дороги і припаркувалася біля «F&G» — придорожньої стоянки-кафе для водіїв вантажівок. Я завмерла біля прилавка, споглядаючи, як крутяться у вітрині з десяток пирогів: із батату, горіховий з кленовим сиропом, банановий з кремом. Офіціантка у пастельному фартушку посадила мене за столик у кутку, подалі від шумних далекобійників, та навіть крізь усю залу до мене долинав їхній щирий грубий сміх. Щоразу як мій тато брав мене з собою на рейс «Бостон — канадський кордон», ми заходили пообідати у «F&G». Зазвичай це було під час канікул або коли мені треба було трохи відпочити від школи. Востаннє я була з ним у цій забігайлівці, коли ми святкували мій успішно складений екзамен на отримання водійського посвідчення. Я відкинула голову на спинку сидіння і роздивлялася шпалери, пожовклі від часу, жиру і диму.

Пів години по тому я проковтнула останній шматочок пирога, розтягуючи смак шоколадного пудингу.

Офіціантка долила кави в горня і взяла мою банківську картку з рахунком. Я пірнула у сумку в пошуках мобільного телефону, знайшла його і, сповзаючи по сидінню вниз, набрала номер своєї найкращої подруги Ханни.

— Алло, — почувся сонний голос.

— Ханно, це Лівві. Я у кафе «F&G», — я швидко просканувала приміщення, чи часом хтось із водіїв не кидає на мене злісний погляд «тут не можна розмовляти по телефону».

— О, і який ти їси пиріг? — Ханна замовкла на хвилину. — Лівві, а котра це вже година?

— Шоколадно-кремовий.

Переді мною з'явився накрохмалений фартушок офіціантки. Я підвела очі і побачила її стиснуті в тонку лінію губи.

— Одну секундочку, — я прошепотіла самими губами.

— Картку відхилено, — сказала вона, махаючи моєю картою, перш ніж жбурнути її на стіл.

— Лівві, ти ще тут?

— Вибач, я тут, Ханно, — я знову занурила руку у сумку і витягла із самого споду пару зіжмаканих доларових купюр. — Слухай, я можу до тебе заїхати? Десь за годину? І залишитися на пару днів?

Ханна зітхнула.

— Прихопи мені шматок лаймового пирога.

Темні окуляри захищали від яскравого сонця, яке наче розжареним залізом нещадно випалювало мені очі, але не могли захистити мене від запахів. Земля, цибуля, трави, їдкий запах кіз та меленої кави почали змагатися

з моїм шлунком, аби випустити на волю вчорашній шматок шоколадного пирога. Фактично, це ще не було похмілля. Я саме була на цій короткій стадії між сп'янінням та протверезінням.

Ханна мене розбудила о сьомій, хоча я приїхала до неї о пів на другу ночі. Вона зустріла мене на порозі заспана, обміняла пляшку Джек Деніелса, заготовану спеціально для моїх відвідин, на шматок лаймового пирога і без слів пішла назад спати. Я включила місцевий канал, на якому саме йшов конкурс із обстригання овець, і перехилила чарку чи дві. А сьогодні була субота, день фермерського ярмарку, і Ханна наполягла, щоб ми приїхали туди ще до його відкриття.

Ярмарок фермерських товарів у місті Гатрі відбувався щосуботи з восьмої ранку до першої години дня на шкільній парковці. Чотири ряди білих наметів простягнулися вздовж тротуару. При вході старанно вигравав на скрипці танцювальні мелодії старший чоловік у мисливському вбранні.

Ханна чітко знала, за чим прийшла. Вона попрямувала просто до букетів із соняхами і йшла так швидко, що ледь не бігла. Я попленталася між наметами у пошуках кави, а слідом за мною — Солті. Гончарі виставляли керамічні горнята, покриті глазур'ю. Декілька в'язальниць, клацаючи спицями, вив'язували п'ятки шкарпеток. Якийсь різьбяр витесував рельєфне зображення чорної ведмедиці з ведмежатами у соснах.

Міцно притискаючи до себе букет соняхів, наче вона щойно виграла конкурс краси на ярмарку і стала Місіс округу Ковентрі, Ханна зайшла в намет із лікарськими

рослинами, якраз коли я розтирала в долонях лавандовий лосьйон. Я нахилилася до неї і насмішкувато сказала:

— Вони мали б назвати це *Eau de* бабуся.

Ханна швидко озирнулася на продавця, чи він, бува, нас не почув.

Ми обійшли кожну ятку, Ханна купувала овочі і складала їх у свій кошик.

— Як ти почуваєшся? — спитала вона. — Ти така бліда.

Я зітхнула. Через мій робочий графік — починаю ще до сходу сонця, а завершую, вже коли воно зайде — моя шкіра дійсно набула якогось вампірячого відтінку. Обличчя Ханни ж, навпаки, сяяло здоровою літньою засмагою. Я, щоправда, була впевнена, що тут не обійшлося без чаклувань косметикою від *Clinique*. Запхала пальці під окуляри і потерла очі.

— Усе зі мною добре.

— Розкажуй мерщій. Чому ти приїхала?

Я поклатала голову їй на плече.

— Тому що ти моя найдавніша та найдорожча подруга у цілому світі і я скучила?

Ханна — єдина людина, на яку я могла покластися. Вона була однією з тих подруг, які приходять, коли тобі настільки погано, що ти не можеш злізти з дивана, а вона прибирає тобі квартиру, відносить протерміновані книжки в бібліотеку, а потім тушкує тобі цілу купу овочів на вечерю.

— І тому ти вирішила приїхати посеред ночі? У робочому одязі? Ти ж гостювала у мене всього п'ять тижнів тому.

— А може, мені дуже закортіло пирога з «F&G», а звідти до Гатрі як рукою подати, і мені шкода було не скористатися нагодою?

Ханна глянула на мене своїм фірмовим терплячим поглядом.

— Я тебе добре знаю, тому не бреш, що після зміни тобі хочеться пирога, а не пива з картоплею фрі.

Я подивилася на свої руки. Вони в мене були такі ж, як у моєї бабусі, жилаві.

— Через мене на роботі трапилася пожежа, невелика.

— О боже! Хтось постраждав?

Я згадала про дружину Джеймі. Вона була вбрана у точнісіньку копію сукні Джинджер Роджерс з фільму «Циліндр», білу з безліччю пір'інок.

— Ні-ні, все гаразд. Усі просто змокли.

— Господи, Лів. Думаєш, тебе звільнять? Може, той хлопець, з яким ти працюєш, зуміє чимось зарадити?

Ханна знала, що я зустрічаюся з кимось із роботи, але щоразу, коли вона мене розпитувала детальніше, я відповідала, що це несерйозні стосунки.

Вона б не схвалила Джеймі, який у віці шістдесяти чотирьох був рівно вдвічі старший за мене. І до того ж він був одружений.

— Нікого ніколи не звільняють із «Емерсону», — промовила я, нервово обскубуючи листя з качана кукурудзи. — Там просто ввічливо просять «зробити перерву».

Вона почала оглядати парковку. Тоді взяла мене попід руку і сказала:

— Йдемо глянемо чи залишилися ще булочки з корицею в глазури. Вони тут вартують найвищих похвал.

Що глибше ми заходили у натовп голодних місцевих жителів, то сильніше пульсувала моя голова. У шлунку щось млосно закрутило, коли до мене долинув запах